చీకటిలో చీలికలు

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్ధ్రుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాథ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాథ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాథ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

ఉన్నట్లుండి ఓ రోజు కాశీపతి దగ్గర్నుంచి వందరూపాయలు మనియార్డరు వస్తే ఎందుకు పంపాడో తెలీక ఆశ్చర్యపోయాడు వరదరాజులు.

"మీ రచనలు చూశాను. నేనిచ్చిన దానికంటే ఎక్కువ విలువ చేసేట్లు కనిపించాయవి. ఈ డబ్బు తిప్పి పంపిస్తే బాధపడతాను. వినత పోయింది తెలుసుగా? నాకు త్వరలోనే పిచ్చెక్కేట్టుంది. మీరు వచ్చి యిక్కడ నాలుగురోజులు వుంటే బావుంటుందనుకుంటాను. అనుకోవడం కాదు. వస్తారని ఆశిస్తున్నాను" అని క్రింద వ్రాశాడు. "మీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి. రండి"

ఇంత ఉత్తరం ఎప్పుడూ రాయలేదు కాశీపతి.

ఆరోగ్యాన్ని రైలుకి దిగబెట్టి వచ్చాక ఒక్కసారీ అతని గురించి ఆలోచించలేదు. ఇప్పుడిప్పుడు జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటే వినత స్మృతులు కూడా క్రమంగా దూరమవుతున్నట్లు కనిపించాయి. హఠాత్తుగా ఆమె కూతురు, కొడుకు గుర్తుకొచ్చారు. ఇంకా పేర్లు మరిచిపోలేదు. చంప, శివుడు. ఒక్కసారి వెళ్తే బావుణ్ణనిపించింది. ఉద్యోగం దొరకలేదనే విసుగుదలా, నిస్పృహ, నిరాశల మధ్య భవిష్యత్తు మీద పిరికితనం కాశీపతితో గడపడంతో తగ్గలేదేమోననిపించింది.

గులాబిని అడిగితే "నాకేం భయం? నేనిక్కడ వుండగలను. వెళ్ళిరా" అంది.

అయితే ఒంటరిగా వదిలిపోవడం సమంజసము కాదు, సాధ్యమూ కాదు. కాలం చెడ్డది.

సాయంకాలం ఖాసిం తటస్థపడితే చటుక్కున ఓ ఆలోచన వచ్చింది.

"అమీనా ఎలా వుంది ఖాసిం?" అన్నాడు.

చేతులు జోడించుకుని నిలబడి "ఇన్నేళ్ళు బ్రతికాక యింత సంతోషం చూడలేదు బాబూ. మీకు చెప్పాలంటే మీరు ఊళ్ళో లేరన్నారు. అమీనా నిండుమనిషయింది. మరి రెండు నెలల్లో నన్ను తాతని చేస్తోంది" అన్నాడు.

తన విషయం ఎలావున్నా, మరొకరికి చేసిన పని సాఫల్యం వల్ల వచ్చే తృప్తి అంతా యింతాకాదు.

తను ఎలాగూ పాడవడం యింతే అయితే ఫరవాలేదు. కానీ యివాళ 50 ఏళ్ళ వృద్ధుడు కళ్ళంతా నీళ్ళు చేసుకుని, ఎప్పుడో తను ముట్టిన చిన్నపనికి జీవితమంతా పొందలేని సుఖం పొందుతున్నానంటే వళ్ళు పులకలెత్తింది వరదకి.

క్షణం మాట్లాడలేక నిలబడి "హైదరాబాదు వెళ్ళాలి ఖాసిం. ఉద్యోగం దొరకలేదు. రెండురోజులపాటు నువ్వూ అమ్మాయీ వచ్చి గులాబికి తోడుగా వుంటారా?" అన్నాడు.

ఒక్క పెట్టున పొంగిపోయి వరదచేతులు పుచ్చుకున్నాడు ఖాసిం. "ఉంటారా అనికాదు బాబూ, ఉండండి అని చెప్పాలి. రాత్రికి మీ వాకిట్లో పక్కపరుచుకుంటాను. అమీనా నా రెండు కళ్ళూ అయితే, గులాబి నా ప్రాణం" అన్నాడు.

"అమీనా భర్తని అడిగానని చెప్పు. ఎలా వుంటున్నాడు? మంచివాడేనా?"

"అల్లా తిన్నగా చూశాడు బాబూ. ఎప్పుడూ మీ పేరే అంటాడు" అన్నాడు.

సాయంకాలానికి ఖాసిం వచ్చాడు. మర్నాటి ఉదయమే బయలుదేరాడు వరదరాజులు.

ప్రయాణానికి ఓ లక్ష్యం అంటూ లేదు. కాశీపతి రమ్మన్నాడు. రమ్మనడంలో లాంఛనం కంటే ఏదో ప్రాధేయత, దైన్యం కనిపించి కాదనలేకపోయాడు. మరో వాక్యం తనని కట్టిపడేసింది. "మీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి"

కాశీపతితో తాను గడిపిన రోజులు చాలా తక్కువ. అలాంటిది తనతో మాట్లాడవలసిన విషయాలేముంటాయని విస్తుపోయాడు. అయినా ఏమీ లేనిదే అలా ఒక్కనాటికి రాయడు కాశీపతి. మాట విలువ తెలుసతనికి. వినతపోయినప్పటి అతనిలో మార్పు విచిత్రంగా ఉండవచ్చు.

బయల్దేరుతున్నానని టెలిగ్రాం యిస్తే, స్టేషనుకు వచ్చాడు కాశీపతి. ఇదివరకు కంటే మరీ సన్నగా పాలిపోయినట్లు కనిపించాడు. పంచె, లాల్చీ వొంటికి అతకనట్లు వేలాడుతున్నాయి. కుర్రాణ్ణి ఎత్తుకుని నిలబడ్డాడు. అతని పక్కనే నిలబడ్డ అమ్మాయిని వెంటనే గుర్తుపట్టాడు వరదరాజులు. చంప అతణ్ణి విచిత్రంగా చూసింది. శివుడు చేత నమస్కారం చేయించాడు కాశీపతి. చంప కళ్ళు మళ్ళీ పాత వినతని గుర్తుతెస్తున్నాయి. క్రిందకి వంగి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

"వ్రాశానేగాని మీరు వస్తారని నమ్మకం లేదు. ఏం పనిలో ఉంటారో అనుకున్నాను గులాబి యేదీ?"

"అక్కడే వుంచేశాను"

"ఒంటరిగానా?"

"ఫరవాలేదు. తోడుగా ఉండడానికి ఏర్పాట్లు చేసే వచ్చాను"

కాశీపతి ముఖంలో అసంతృప్తి కనిపించింది. చంప చెయ్యిపుచ్చుకున్నాడు. ఇంతలో డ్రైవరు ప్లాట్‌ఫారం మీదకి వచ్చాడు. శివుణ్ణి తీసుకుంటూ కారు సిద్ధంగా వుందన్నాడు.

పదండి. ఇవాళ్టినుంచీ ఓ పదిరోజులపాటు పనంతా మరిచిపోయి మీతో గడుపుతాను అన్నాడు.

కారు వెనక సీట్లో కూచుని తలవెనక్కి వేలాడేసి కళ్ళు మూసుకుంటూ ఉన్నపాటునే ఈ ఫర్మంతా పోయినా నేను విచారించనండి. కానీ వినతపోయిదంటే అలా బాధపడ్డాను అన్నాడు.

"మీరు మద్రాసులోనే ఉండగా వ్రాయాలనుకున్నాను. కానీ మీరు కూడా కష్టాల్లో వున్నారు. నా బాధ ఎందుకులే అని వూరుకున్నాను. మీకు తెలుసా యిది? చనిపోయే ముందు మిమ్మల్నోసారి చూడాలనుకుంది వినత" అన్నాడు.

వరదరాజులు ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆ విషయం తెలిస్తే ఒక్కరోజన్నా ఎలాగో వీలుచేసుకుని వచ్చేవాడే, ఏం చెప్పాలనుకుందో చివరి క్షణాల్లో

"మీరు డబ్బు పంపమని ఉత్తరం వ్రాశారంటే, పంపేవరకూ నన్ను బ్రతకనివ్వలేదు. తర్వాత నాకు విషయం తెలిసింది. నీలవేణి కూడా పోయిందటగా?"

మందహాసం చేశాడు వరదరాజులు.

"అవును, పోయింది. ఇప్పుడు మీకంటే నేనేవిధంగా సుఖంగా వున్నానో అర్థం కాదు"

"పోనీలెండి ఆ విషయం, వాళ్ళు చనిపోవడం ఒక సంగతి. అంతకంటే వాళ్ళ మృతికి మనమే కారనమా అన్న అనుమానం భరించరానిది"

వరదరాజులు ఆ మాట విని తుళ్ళిపడ్డాడు. అతని దిగ్భ్రమ చూసి కాశీపతి నవ్వి భుజం తట్టాడు. "రాత్రి మాట్లాడుకుందాంలెండి. ప్రయాణంలో మీరు చాలా నలిగిపోయారు"

వరద మనస్సు పరిపరివిధాల పోయింది.

ఏమైనా కానీ, కాశీపతి ఏదో విచిత్రమయిన విషయం చెప్తాడనుకున్నాడు.

ఇల్లు యిదివరకటంత ఆడంబరంగా కనిపించడంలేదు. గదంతటికీ రేడియో ఒక్కటే కాస్త శుభ్రంగా కనిపిస్తోంది. ఎక్కడ కూచున్నా చేతిదూరంలో ఆటబొమ్మలు అందేట్లున్నాయి. వాటిమీద కాశీపతి కొన్ని వందలు ఖర్చుచేశాడా అనిపించింది.

వాటన్నిటినీ వరద ఆశ్చర్యంగా చూస్తూంటే నవ్వి "నాకు పిల్లల్ని ఆడించడం ఎలాగో తెలీదు. వినత పోయినదగ్గర్నుంచీ చంపతో, శివుడుతో ఆడడం అలవాటు చేసుకున్నాను. ఇదివరకయితే యిద్దరు ఆయాలుండేవారు, ఇప్పుడు వాళ్ళందరినీ మానిపించేశాను" అన్నాడు.

మేడమీద పోర్టికోకు చుట్టూ గుండ్రంగా పూలకుండీలు ఏర్పాటు చేశారు. మధ్యగా సన్నటి స్థంబం చివర నీలిదీపం వుంది. మేడంతటికీ రెండు గదులు మాత్రమే వున్నాయి.

"ఇంత యింటికీ మేమిద్దరమే వుండేవాళ్ళం. ఇప్పుడు ఆ గదిని మీకు ఏర్పాటు చేయించాను" అన్నాడు.

గదితలుపు తీస్తే ఇరవైరోజులపాటు బయట ఎవరి అవసరమూ లేకుండా గడపగలిగే సరంజామా అంతా ఆ గదిలో కనిపించింది. ఎదురుగ్గా మంచి గంధంతో చెక్కిన పల్చటి బోధిసత్త్వుడి శిరస్సూ, ప్రకృతి త్రైవర్ణిక దృశ్యాలూ, నగిషీలు చెక్కిన టేబిలూ, పక్కనే మంచం అనుభవించడానికి కాక, అక్కడివన్నీ ఏదో ప్రదర్శనలాగా చూసి సంతోషించడానికి సిద్ధం చేసినట్లు వున్నాయి.

"కంపెనీకి వెళ్ళను పదిరోజులవరకూ అన్ని ప్రయత్నాలూ చేశాను పాత విషయాల్ని మరిచిపోవడానికి. మీరు నన్నే విధంగా మార్చగలరో చూడాలి" పాత విషయాలు మరిచిపోవాలన్న దృఢవిశ్వాసం వున్నా, ప్రతి కదలికలో, ప్రతిమాటలో వినతని గుర్తుచేసుకోవాలనే ప్రయత్నం తెలుస్తోంది.

రాత్రి పోర్టికోలో కూర్చున్నాక మాటలు సాగిస్తూ ఉన్నట్లుండి లేచి నిలబడి పిట్టగోడ మీదికి వచ్చి కూచున్నాడు కాశీపతి.

"ఒక ప్రశ్న అడగనా?" అన్నాడు.

పిట్టగోడమీద ఆనుకున్న కాశీపతి నీడ పొడవుగా పోర్టికోకు అడ్డంగా పడింది.

"అడగండి" అన్నాడు వరదరాజులు కాస్సేపాగి.

"ఉత్తరాల్లో అడిగి తెల్చుకోవసిన సమస్యలు కావివి. ఎప్పుడన్నా యీ ప్రశ్నకు అడిగి మీ ముఖం చూడాలనిపించేది" అని అతనికి ఎదురుగ్గా కుర్చీ లాక్కుని "వినతని మీరెందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు?" అన్నాడు.

ఊహించినంత అదురుపాటు వరదరాజులులో కనిపించకపోయేసరికి విస్తుపోయాడు కాశీపతి. కాశీపతి తనవేపే చూస్తున్నాడని గుర్తించి తలన్నా ఎత్తలేదతను.

అంతలో ఫక్కున నవ్వేసి "ఈ విషయం ఆమెనే యెప్పుడన్నా అడగలేదా?" అన్నాడు కుర్చీలో వెనక్కి చేరబడి.

"అడిగాను. అతనంటే నాకు భయం అంది"

ఆశ్చర్యపోయాడు వరద.

"అతనికేం చేతకాదు. అలాంటి వ్యక్తితో బ్రతకడం నాకు విసుగు" అన్నదేమోననుకున్నాడు.

భయం కలిగించేంత దగ్గరగా వినతని చూడలేదు. విచిత్రమయిన శిల్పంలాగ, సంఘం ఆపాదించిన అన్ని బలహీనతల్నీ మోసుకుని బ్రతికిన ఓ శక్తిగానే ఆమె తెలుసు తనకు.

ఆమెను సంఘం ఆవరించుకుని, అనుభవించి, నలిపేసి వెనక్కి తిరిగేసరికి ఏమీలేకుండా చేసిపోయింది.

నవ్వొచ్చింది. కాశీపతి ఉన్నాడన్న గుర్తులేకుండా ఫక్కున నవ్వేశాడు. కాశీపతి నివ్వెరపోయాడు.

"నవ్వుతారేం?"

"చివరిసారిగా నన్ను చూడాలని ఎందుకనుకున్నదని మీ ఉద్దేశం?"

తెల్లబోయి చూశాడు కాశీపతి "ఎందుకు?"

"నా మీద ఓ పెద్ద సవాలు చేయడానికి. జీవితంలో నీకేం కావాలో తెలీదని, నిర్లక్ష్యం చేసి దూరంగా పోయిన నాకు పాఠం నేర్పాలని. మీ వంటి సమర్థులనీ, ఈ పిల్లలనీ, తన మాతృత్వాన్నీ, చిరునవ్వునీ, ఈ బంగళానీ సాక్ష్యంగా తెచ్చుకుని నేనింకా ఇలాగే

వుండడాన్ని చూసి, విజయాన్ని చాటుకుందామని" ఏదో తెలీని ఉద్రేకంలో ఒక్కసారిగా అనేశాడు. అంతలో అతనివేపు తిరిగి "వినత సుఖం కోసం బ్రతకలేదు. సుఖంగా బ్రతుకుతున్నానని చాటుకునేందుకు బ్రతికింది." అన్నాడు.

కాశీపతి ఆశ్చర్యానికి మేరలేదు. వరదరాజులు వేపు దిమ్మరపోయి చూస్తూ కూచున్నాడు.

"నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పలేదు మీరు" అన్నాడు మరి కాస్సేపటికి.

ఆలోచిస్తున్న కొలదీ, వినత జీవితానికి అర్థం అవగాహనకి వస్తున్న కొలదీ ఉత్సాహంగా వుంది వరదరాజులుకి.

"నేను వినతని ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు? అని అడక్కండి. వినత ఎవరన్నా ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోవాలి? అని అడగండి. ఆమెకు పెళ్ళికాదు ముఖ్యం. ఇంకా అంతకుమించిన ఆశయం."

అంతలో ఆగిపోయి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"పెళ్ళికి ముందు మీతో పార్కులో మాట్లాడిన విషయం నాతో చెప్పింది" అన్నాడు కాశీపతి.

"అది విని ఒక్కసారి నవ్వుకుని వుంటారు. అవునా?"

"లేదు. మీరెందుకు అభ్యంతరం చెప్పారా అని ఆశ్చర్యపోయాను"

బిగ్గరగా నవ్వాడు వరదరాజులు.

"ఇద్దరం ఆ రోజు యెంత విచిత్రంగా ప్రవర్తించామా అనుకుంటాను. జీవితంలో ఎప్పుడన్నా తెలివిగా ప్రవర్తించానా అంటే ఆ ఒక్కరోజేననాలి. ఆమెకు నేను అక్కర్లేదు. మీరూ అక్కర్లేదు. తాను సుఖంగా బ్రతుకుతున్నానన్న ఆలోచన, ఆ తృప్తీ - అవీ కావాలి"

మరి ఒక్క ప్రశ్న కూడా వేయలేదు కాశీపతి.

కాస్సేపాగి "ఇక పోదాం పదండి. నాకు నిద్రవస్తోంది" అన్నాడు వరదరాజులు.

ఎందుకో ఒక్కసారి మనస్సంతా ఖాళీ అయిపోయినట్లనిపించింది వరదకు. వినత చివరిక్షణాల్లో రాగలిగితే బావుండేదనిపించింది. సాధ్యం కాదన్న పనిని సాధించానన్న గర్వంతో చూసేదేమో అప్పుడు. అయితే ఆ విషయాలన్నీ కాశీపతితో ఎందుకు చెప్పాల్సి వచ్చిందో అర్థంకాలేదు.

అదో వింత కల, ఇప్పుడు ఎవరు తీరుస్తారా సమస్యని?

ఉదయం కాశీపతి అన్నమాట గుర్తుకొచ్చింది. "మృతికి కారణం ఎవరు అయారన్న ఆలోచన బాధపెట్తోంది."

ఓ పిచ్చి ఆలోచన గుండెల్ని వణికించింది.

చివరివరకూ తనమీద ప్రేమతోనో బ్రతికిందా వినత?

ఆమె మృతికి ఎవరు కారణమన్న సమస్య.

అలా అయితే తనా, కాశీపతా అందుక్కారణం.

బైట నీలిరంగు దీపం ఆరిపోయింది. నిద్రపట్టడం లేదు వరదరాజులుకి.

నిజంగానే పదిరోజుల్లో చాలా తేరుకున్నాడు కాశీపతి.

కానీ ఇంకా యేదో చెప్పాలనుకున్న విషయం చెప్పలేక గుంజాటన పడటం స్పష్టంగా తెలిసిపోయింది వరదకి. ఓ రోజు ఆ విషయం అడిగితే, ఒక్కసారి వరదరాజులు ముఖం సూటిగా చూసి అంతలో నవ్వేసి "మీరిక్కడే యెప్పుడూ వుండిపోకూడదూ?" అన్నాడు కాశీపతి.

చిన్నపిల్లాడు రబ్బరు బొమ్మని కావాలన్నట్లు ప్రాధేయపడడం చూసి నవ్వొచ్చింది వరదకి.

"మీరు కాస్త 'నేను'గా మారండని అడిగినట్లుంది"

మరిక ఏమీ అడగలేదు కాశీపతి. పదిరోజుల తరువాత చంపతో కలిసి వరదరాజుల్ని దిగబెట్టడానికి స్టేషనుకు వచ్చాడు.

"మీ రచనలన్నీ చదివాను. ఇప్పుడిప్పుడు ఆలోచిస్తే బావుంటున్నాయి. అసాధ్యమేమీ లేదని అనుభవం వల్ల తెలుసుకోవడం చేతనేమో" అన్నాడు.

రైలెక్కుతూంటే "మిగతా రచనలన్నీ పంపండి. పోనీ ఇక్కడే వుండి నా పనిలో తోడ్పాటుగా వుండకూడదూ?" అన్నాడు.

డ్రైవరు పాపను ఎత్తుకుని నిలబడ్డాడు. సిల్కు కండువాను రెండు భుజాలమీంచి తిప్పుకుని చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డాడు కాశీపతి. మొదట చూసినప్పటికంటే ఎందుకు మారిపోయాడా అని దిగ్భ్రమ కలిగింది. ఇదివరకటిలాగా కళ్ళల్లో ధైర్యం, పట్టుదల స్థానే క్రిందనీడలుపడి దిగులు, పిరికితనం కనిపించింది. వినతని ఒక్కన ఊహిస్తూ కాశీపతిని అలానే చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"ఏం చూస్తున్నారు?" అనడిగాడు కాశీపతి.

"మీరు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోండి"

చంప డ్రైవరు భుజం దిగి కాశీపతి చేయిపట్టుకుని నిలబడింది.

తన మాటల్ని విని నవ్వుతాడేమోననుకున్నాడు వరద. కానీ అలసటగా వరదరాజులు ముఖం చూస్తూనే వుండిపోయాడు కాశీపతి.

ఇంజను పొగ నల్లగా నీడలు తిరిగి స్టేషనంతా వ్యాపించింది.

"అదే అనుకుంటున్నాను. చంపకు అన్యాయం జరగకుండా చూడాలి" అంటే వరద ఆశ్చర్యపోయాడు. నిజంగా అతనికా ఆలోచన వుందా అని.

రైలు కదులుతూంటే వరదరాజులు చెయ్యిపుచ్చుకుని "ఈ పదిరోజులూ మీకో విషయం చెప్పడానికి ప్రయత్నించి నోరు మెదపలేకపోయాను. మీరక్కడికి చేరగానే ఉత్తరం వ్రాస్తాను. తప్పక జవాబు వ్రాస్తారు కదూ?" అన్నాడు.

అతని కళ్ళల్లో దైన్యత చూసి చలించిపోయాడు వరదరాజులు.

"ఉత్తరం చూసి నన్ను మాత్రం అపార్థం చేసుకోకండి. మీరంటే గౌరవం నాకెప్పటికి వుంటుంది" అన్నాడు కాశీపతి చెయ్యిగాలిలో ఆడిస్తూ.

మరి నాలుగురోజులకి ఉత్తరం వస్తే చదువుకుని గుక్క తిప్పుకోకుండా నవ్వుకున్నాడు వరదరాజులు.

ఉత్తరంలో ఒక్కటే ముఖ్యమైన వాక్యం "గులాబిని నేను పెళ్ళిచేసుకుంటే మీకు అభ్యంతరమా?"

ఇన్నాళ్ళూ యిట్లాంటి విషయాలు ఆలోచించడానికయినా తీరికలేకుండా పరుగులు తీశాయి పరిస్థితులు. తన వ్యక్తిగత సమస్యల మధ్య పూర్తిగా సతమతమయింది గులాబి. ఇప్పుడాలోచిస్తే ఈ గందరగోళంలో ఆమెకు యెంత అపకారం చేశాడో అర్థమయింది. అన్ని చిక్కులలో తనతోపాటు నడిచి, సాయపడి దారేదో తెన్నేదో తెలీక ఆ గమ్యంలో ఆగిపోయింది గులాబి.

"ఇంత వేళాయనే.

సుంత కనుగొనవేమి?

కాంతదాసుడవంటే

అంత కినుకేలరా"

అని పాడుతోంది గులాబి.

ఉత్తరం పట్టుకుని లోపలికి నడిచాడు.

లోపల కూచుని మందారాలు కుప్పపోసుకుని దండ గుచ్చుతూ జావళి పాడుతోంది.

అన్నయ్యను చూసి "మళ్ళీ కాఫీ కావాలా?" అంది.

మాట్లాడకుండా యెదురుగ్గా పీట వేసుకుని కూచున్నాడు.

అతని చేతిలో చూసి "ఎవరు రాశారు? ఆరోగ్యం దగ్గర్నుంచా?" అంది.

"కాదు. కాశీపతి వ్రాశాడు"

"ఇంత తొందరలోనా? మొన్ననే కూడా వుండి వచ్చావుగా?"

జవాబు చెప్పకుండా గులాబి ముఖం గమనిస్తున్నాడు వరదరాజులు.

అన్నయ్య కళ్ళల్లో విస్మయాన్ని చూసి తెల్లబోయింది గులాబి.

"ఏమిటన్నయ్యా! అలా చూస్తున్నావు?"

"గులాబీ నా మీద నమ్మకం ఉందా?" అన్నాడు ఎంతోసేపటికి మాటలు కూడదీసుకు?

భయపడింది గులాబి.

"అదేమిటి?" అంది.

"నీకు తెలియకుండానే నీకు చాలా అన్యాయం చేశాను నేను. ఇవాళ యీ వుత్తరం వచ్చేవరకూ మళ్ళీ నాకా ఆలోచనేలేదు. అన్నీ పోయాయి నాకు. కానీ నాది అని చెప్పుకోగల ఒక్క ఆస్తి మాత్రం మిగిలింది. నువ్వు కాశీపతి నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటావని ఉత్తరం వ్రాశాడు. ఏమంటావ్?"

పాలు పొంగితే తొందరపడి నీళ్ళు గుమ్మరించింది గులాబి. 'కాశీపతి' అన్నమాటే గుర్తుందామెకు.

"ఏం దూరపు వ్యక్తికాదు. వినత పోయాక చాలా కృంగిపోయాడు. పెళ్ళి చేసుకుంటే కాశీపతి బాధ్యతేకాదు. వినత కూతురు, కొడుకూ ఉంటారు."

లేచి తువాలు తీసుకుని స్నానానికి వచ్చాడు. స్నానం చేసి వచ్చేసరికి గుమ్మానికి ఆనుకుని నిలబడింది గులాబి.

అతను వచ్చాక ఏం ఆలోచించిందో యేమో "చేసుకుంటాను" అంది అన్నయ్య ముఖం వేపు చూడకుండానే.

ఆమె కళ్ళల్లో నిశ్చయాన్ని గమనించి నిర్ఘాంతపోయాడు వరద.

ఆ సాయంకాలమే కాశీపతికి పెద్ద ఉత్తరం వ్రాశాడు.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments